

opusdei.org

Sara: ”tenåringsdrømmer” i Skåne

Sara er fra Göteborg og flyttet til Ängelholm da hun giftet seg med Thomas. Sammen med mannen driver hun et lite forlag, og drømmer om å bidra til at det blir bygget en katolsk kirke i byen.

21.08.2014

Jeg heter Sara, er 35 år, og bor med min mann Thomas og våre tre barn i

Ängelholm, en liten by på den skånske vestkysten.

Sammen driver vi et forlag som gir ut katolsk litteratur. I tillegg har min mann deltidsjobb som brannmann.

I valget mellom å satse på familien og på jobben, velger jeg begge deler. Jeg vil både være en ekte ”hønemor” og en dyktig forlegger. Både la barna være barn hjemme og gi utløp for mitt ønske om å spre kunnskap om den katolske tro.

Ofte er det et kaotisk og krevende prosjekt, men det passer meg.

For at dette skal fungere, krever det at jeg og min mann er et godt team, at vi er enige om våre prioriteringer og hva vi vil med vårt familieliv.

Det er også nødvendig at vi begge er engasjert i barnas hverdag og prestisjeløst hjelper hverandre med det som må gjøres hjemme. I den

betydningen er vi ganske så likestilte
– uten at vi en gang forsøker på det!

Både Thomas og jeg har siden vi var unge hatt et ønske om å leve for Gud. I Opus Dei har vi funnet en måte å gjøre det på som ektepar.

I vårt liv sammen streber vi etter å sette Gud på førsteplass, gi Ham tid i bønner hver dag. Vi setter av tid til å dra på retretter og liknende. Det kan oppfattes som en tøff prioritering for småbarnsforeldre, men for oss er det helt rett.

Når vi gir Gud tid og rom i våre liv, så vokser kjærligheten oss imellom og vi får inspirasjon til å vie oss mer helhjertet både til barna og til våre andre oppgaver.

Vi prøver å gjøre de ubetydelige arbeidsoppgavene med større kjærlighet, og på den måten forandre oss selv og verden innenfra.

Det må innrømmes at det sjelden er enkelt å be med småbarn i huset. De klatrer på oss, spør hundre spørsmål, faller og slår seg... Men Gud vet at jeg velger å være med ham midt i mitt uryddige liv, og mer enn det forlanger Han ikke.

Den hellige Josemaría Escrivá sa mange ganger at det kristne hjemmet burde preges av lys og glede, og det er et ideal for oss. Vi vil gi våre barn en solid kristen oppdragelse og et positivt syn på livet og deres egen evne til å bidra til en god samfunnsutvikling.

Vi prøver også å ha et hjem som er åpent for våre venner og deres venner. Heldigvis liker jeg å lage mat til mange, og det er fint å tenke på at jeg kan være en apostel også når jeg steker og braser på kjøkkenet!

I byen der vi bor, finnes det ikke noen katolsk kirke. Men messen feires i en kirke vi får låne, og dit går

vi hver søndag, og ofte en dag til i uken.

Der holder de engasjerte familiene undervisning, og treffes for sosialt samvær og bønn. Sammen prøver vi å skape et kristent miljø som våre barn kan vokse opp i. Det føles meningsfullt å kunne bidra til at Den katolske kirke kan finnes i nok en svensk by, og etter hvert håper vi å få både egen kirke og prest.

Et liv for Gud, med mann, barn, bedrift og menighet og mye mer. Ikke engang i mine villeste tenåringsdrømmer hadde jeg kunnet forestille meg at livet som voksen ville være så rikt og intenst. Det får meg til å se med forventning på fremtiden: for hvem vet hvilke videre planer Gud har for oss!

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/sara-tenaringsdrommer-i-skane/> (31.03.2026)